

stk. 2. Bestemmelsen er en følge af EØS-aftalen (jf. også de almindelige bemærkninger), hvorefter EFTA-landene, i og med at de i aftalen tilslutter sig tv-direktivet, som udgangspunkt ligestilles med EF-landene m.h.t. anvendelsen af direktivets regler. Bestemmelsen vil blive sat i kraft ved en bekendtgørelse fra ministeren, når ratificeringen af EØS-aftalen er sket.

Igennem de foreslåede regler vil der være tilvejebragt gensidighed mellem Danmark og de øvrige EF-lande, og fremover også EFTA-landene, idet disse lande i medfør af tv-direktivet, henholdsvis EØS-aftalen, har indført eller har forpligtet sig til at indføre tilsvarende bestemmelser.

Tilladelse fra nævnet efter stk. 2-3 vil som nævnt alene være nødvendig, hvis spredningen er afhængig af de tekniske faciliteter, der i givet fald stilles til rådighed fra dansk side. Under de nuværende forhold vil dette formentlig i praksis kun kunne forekomme i den form, at der foretages uplink fra Danmark til en satellit, medens hovedsædet for virksomheden ligger i et andet land, nemlig et land uden for EF og EFTA. Hvis der kun er tale om, at der lejlighedsvis foretages uplink fra Danmark, f.eks. i forbindelse med transmission af enkelte programmer, nyhedsindslag eller lignende, som skal indgå i en programvirksomhed, kræves der ikke tilladelse fra nævnet.

Stk. 4 har til formål at gøre det muligt for Danmark at tilslutte sig Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn, således at der også mellem Danmark og en række europæiske lande uden for EF og EFTA vil kunne tilvejebringes gensidighed med hensyn til udstedelsen af tilladelser.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at konventionens regler om, hvilket land der skal udstede tilladelse, ikke er identiske med dem, som er valgt i EF-direktivet og her foreslået i stk. 1 og 2.

Efter direktivet (art. 2, stk. 1) er kriterierne i prioritetsorden:

1. Hjemsted.
2. Frekvens/satellitkapacitet/uplink.

Efter konventionen (art. 5, stk. 2, litra b) er kriterierne, for så vidt angår satellitudsendelser, derimod prioriteret således:

1. Uplink.
2. Frekvens/satellitkapacitet.
3. Hjemsted.

Konventionen finder ikke anvendelse i forholdet mellem lande inden for EF, og som følge af EØS-aftalen heller ikke på forholdet mellem EF-lande og EFTA-lande. Men der vil kunne forekomme tilfælde i forhold til lande uden for EF og EFTA, der har tilsluttet sig konventionen, hvor konventionen fører

til et andet resultat med hensyn til udstedelsen af tilladelse, end det her foreslåede stk. 1.

Som eksempel kan nævnes det tilfælde, at et foretagende har hjemsted i et andet EF-land eller et EFTA-land, men foretager uplink her i landet for udsendelser, der modtages i et land uden for EF og EFTA, som har tilsluttet sig konventionen. Mellem Danmark og EF/EFTA-landet er det klart, at tilladelsen skal udstedes i sidstnævnte land, men imellem ikke-EF/EFTA-landet og Danmark er det også klart, at konventionen fører til, at tilladelsen skal udstedes her i landet. Der er derfor behov for en hjemmel til, at kommunikationsministeren kan udfærdige de fornødne supplerende regler.

Til § 35

Bestemmelsen fastslår, at tilladelse til spredning via satellit eller via kabelanlæg i større områder ikke vil kunne udstedes til foretagender, som har tilladelse til at udøve lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed. Formålet hermed er, at der skal være fuld klarhed om, inden for hvilket regelsæt et medieforetagende i givet fald udøver sin virksomhed, og at undgå, at der opstår tilfælde, hvor både Satellit- og Kabelnævnet og et lokalt radio- og fjernsynsnævn (henholdsvis Udvalget vedr. Lokal Radio og TV) kan tænkes at være rette myndighed.

Forslaget udelukker derimod ikke, at en tilladelse vil kunne udstedes til foretagender, der kan anses for at være nærtstående i forhold til lokale tilladelseshavere, f.eks. på grund af de pågældende foretagenders ejerforhold.

Bestemmelsen fastslår også, at tilladelse ikke vil kunne udstedes til de af Tele Danmarks datterselskaber, der udfører aktiviteter på vegne af koncessionshaveren i henhold til loven om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Endelig fastslås det, at foretagender, der er nærtstående til de nævnte datterselskaber, ikke vil kunne opnå tilladelse til at udøve programvirksomhed.

Televirksomhedernes nuværende transportørrolle i forbindelse med hybridnettets monopoldel, hvorefter televirksomhederne ikke må erhverve eksklusive programrettigheder, har til formål at sikre, at der ikke er rettmæssige forhold, der måtte forhindre et fællesantenneanlæg i at modtage og fordele et givet program. Hermed sikres, at leverancen af programmer i hybridnettets HF-punkter som forudsat bliver efterspørgselsstyret.

Hvis televirksomhederne gik aktivt ind i rollen som programforetagende via kabel eller satellit, kunne dette komme i konflikt med transportørrollen, idet f.eks. en filmkanal forudsætter, at programfore-